

‘n handvol vrienden
(gerard van maasakkers)

hoeveul mensen zou ik kennen wijdterweg of dichterbij
geen idee, ik heb ze nooit geteld, mer ‘t moeten er hul wa zijn
en waar ligt de grens van kennen, bij da ge weet hoe ze heten
of da ge weet van wie ze’ r ene zijn, ik zou ‘t echt nie weten

mer ‘n handvol vrienden,
mee hoeft da niet te zijn
vur ‘t stikken van ‘t lachen
vur ‘t stillen van de pijn

op de kalender staon er nog al wa; mensen die ik ken
as ze jarig zijn dan krijgen ze ‘n kaartje van mijn
soms dan valt er wel ‘s ene af; ooit iets misgegaon
en as ze dood gaon krijgen ze ‘n kruiske achter hunne naam

mer ‘n handvol vrienden,
mee hoeft da niet te zijn
vur ‘t stikken van ‘t lachen
vur ‘t stillen van de pijn

‘ne vriend vur goeie raad die zee waar ‘t op staot
en ‘n stel vur in de kroeg “ge hebt toch nou al nie genoeg”
‘ne vriend die dromen bouwt, “da doe ik wel vur jou”
en d’n beste vur ‘t leste, waar ik zoveul van hou

ja ‘n handvol vrienden,
mee hoeft da niet te zijn
vur ‘t stikken van ‘t lachen
vur ‘t stillen van de pijn